עין משפט נר מצוה

הבי גרסי׳ ר׳ יוסי אומר מן המנחה ולמעלה איט לריך לסטלי סם א מיי ביא מהלסה וכן גירסת רש"י ור"ת אבל לא גרסי איט יכול לפטל דאפי׳ מאן דסבר טבילה בומנה לאו מנוה "סרי לשבול כדמשמע בשף שור הלכה ב ופיד מסכת יומא (דף פז:) דפריך לרב דאמר תפלת נטילה פוטרת של נוכ דותור נשנת עלינה פוסר נו סל כולה ו מנג פשין רחג ערבית משום דקסבר דתפלת געילה פושים אויה פימן הקנד

בלילה והתניא אור יוה"ל כו' נעילה סעיף חום" חות מתר סעיף מי חום" מתפלל שבע ומתודה בערבים כו' קמ סעיף ג ופיש שה של מתר מעיף פיני ומושלי חיד סימן ומשלי סיא דתניא כל חייבי סעיף ה"ביניה פיני מבילות מבילתן ביום כדה ויולדת בסלטת מקוחות פי לו]: טובלין בלילה בעל קרי טובל והולך עד המנחה דסבר תפלת נעילה בלילה וטבילה בזמנה לאו מצוה ר' יוסי אומר כל היום כולו טובל דתפלת נעילה ביום אלמא אע"ע עא ג מייי פיינ שם דתפלת נעילה ביום אלמא אע"ע עא ג מייי פיינ שם דת"ק סבר דטבילה בזמנה לאו מלוה אפ"ה קתני כל חייבי טבילות טבילתן ביום אפילו טמא מת וסמא שרן שאין לריכין טבילה לתפלה יכולין לטבול והא דפירש בקונטרס דר' יוסי כרב אנל כלכב יג סמג שם דאמר תפלת נפילה בלילה לא דק דבשלהי יומא (דף פח.) פריך מהך ברייתא דר' יוסי אדר"י דהכא קאמר מן המנחה ולמעלה א"ל למבול ובההיא קאמר כל היום ומשני דהכא איירי בדללי כבר תפלת נעילה והתם בדלא ללי ובכולהו רבי יוסי דלא כרב:

בי יוסי בר' יהודה היא . וא"ת א"כ בשילהי יומא (דף פת.) מנא ליה לרב דההוא ת"ק דברייתא קמייתא דקאמר דבעל קרי טובל עד המנחה אתי כוותיה דתפלת נעילה

בלילה דילמא איירי בדללי וטבילה בזמנה לאו מצוה ור' יוסי סבר מצוה שלאכת שחשבת היא ומנא קמא דהכא הוא ר' יוסי דהתם ואפור. ואע"ב דכתיב וים לומר דסבר דר' יוסי דהכח (כל סלאכה) סראורייתא ודהתם מסתמה חד תכא הוא ותרוייהו רבי יוסי ברבי יהודה דאיירי בטבילת בעל קרי ביו"כ וא"כ קשיא ר' יוסי בר' יהודה אדר' יוםי בר' יהודה וע"כ אית לן לשטיי הא דללי והא דלא ללי: אין אומרים לו כבה . אפי' באיסור דרבנן אמירה לנכרי שטת האקשינו עלה האי גמי

כדהמריכן לקמן בפרק שואל (דף ק:.) לא יאמר אדם להבירו שכור לי פועלים כו' דמוקי לה בחברו נכרי וכן מוכח בפרק 'סדר (דף סז:) גבי , כייתי חמימי מגו ביתה :

ארא מהא ליכא למישמע מינה . מ"מ קי"ל כר' אמי ובירוקלמי ניפיה שהשם כתוב בי מר שעשה ר' אמי מעשה כזה : שבול מינה קטן אוכל נכלות בית דתניא הדם והדיו דין מלווין עליו להפרישו . ל"ל דמוקי מתניתין כרבי יהודה דאמר

עליה או כר"ם וכשלריך לאותו כיבוי כגון לעשות פחמין דבאיסורא דרבנן מוכה בפרק חרם (יצמות קיד.) דחין ב"ד מטוין להפרישו וכראה דמיירי בקטן שלא הגיע לחינוך דבהגיע לחיטך כיון שחייב לחנכו כ"ש דלריך להפרישו שלא יעשה עבירה וכל הגהו דפריך ביבמות הוה מלי לשטויי כשהגיע לחיטך אלא דניחא ליה לאוקמי בכל טנין והא דבעי לאיתויי התם דאין ב"ד מאוין להפרישו מדקתני אלא לכפיי השם תינוק יונק והולך וקתני ובגדול אסור משמע דוקא גדול אבל קטן מסדים ייבשי לה ולא אפי' בהגיע לחינוך שרי התם ע"כ גדול לאו דוקא בר טונשין דהל איפת ליה אי שיילי אפי' בהגיע לחינוך שרי התם ע"כ גדול לאו דוקא בר טונשין דהל איפת ליה אי שיילי במסקנה מפרש טעמה משום דסתם תיטק מסוכן הוא אלל חלב

והאי טעמה לה שייך הלה בבן שתים או שלש שנים:

מבילה בזמנה לאו מצוה ומהדרינן ור' יוסי סבר מבילה בזמנה מצוה ולא מהדרינו וסבר ר' יוסי מבילה בזמנה מצוה *והתניא "הוב והזבה המצורע והמצורעת בועל נדה ושמא מת שבילתן ביום גדה ויולדת שבילתן בלילה בעל קרי מובלן והולך כל היום כולו ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה אינו *צריך לשבול ההיא ר' יוסי ברעיהודה היא *ראמר € דייה שבילה באחרונה: בותני *נכרי שבא €

לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפניב שאין שביתתו עליהן אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששביתתו עליהן: גמ' ב *א"ר אמי בדליקה התירו לומר כל המכבה אינו מפסיד נימא מסייע ליה נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפני

שאין שביתתו עליהן כבה הוא דלא אמרינן ליה הא כל המכבה אינו מפסיד אמרינן ליה אימא סיפא אל תכבה לא אמרינן ליה וכל המכבה אינו מפסיד נמי לא אמרינן ליה

אלא *מהא ליכא למשמע מינה ת״ר *מעשה ב וגפלה דליקה בחצירו של יוסף בן סימאי בשיחין ובאו אנשי גיסמרא של ציפורי לכבות מפני שאפטרופום של מלך היה ולא הניחן מפני כבוד השבת ונעשה לו

נם וירדו גשמים וכיבו לערב שיגר לכל אחר מהן שתי סלעין ולאפרכום שבהן חמשים וכששמעו חכמים בדבר אמרו לא

הִיה צריך לכך שהרי שנינו נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה: אבל יקטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששביתתו עליהן: שמעת מינה *קטן אוכל נבלות ב"ד מצווין עליו להפרישו אמר רבי

יוחנן הבקמן העושה לדעת אביו דכוותה גבי נכרי דקא עביד לדעתיה דישראל מי : שרי נכרי לדעתיה דנפשיה עביד בותני "כופין קערה על גבי הנר בשביל שלא תאחוז בקורה ועל צואה של קפן ועל

עקרב שלא תישך *א"ר יהודה מעשה בא לפני רבן יותנן בן זכאי בערב ואמר חוששני

לו מחטאת: גמ׳ רב יהודה ורב ירמיה בר אבא ורב חנן בר רבא איקלעו לבי אבין דמן נשיקיא לרב יהודה ורב ירמיה בר אבא אייתו זה מפרש טבילה בזמנה מנוה : בותנרי מין מומרים לו כבה. רבנן גזור על

"אמירה לנכרי משום שבות: ולם סכבה . אין לריך למחות בידו אלא דידיה עביד שריה: של פכבה הוא דלא אמריכן ליה. שהינו לריך למחות בידו ומיהו גילוי דעתא דלא יפסיד בדבר נמי לא משתרי דאי גילוי דעתא שרי למה ליה למיתני סיפא אין לריך למחות : אלא מהכא ליכא למיפמש מינים. דודחי מתניתין לאו כולה דוקא אלא חדא מינייהו

דוקא או רישא או סיפא ותנא אידך אטו ההיא ולא ידעינן הי מינייהו דוקה דנגמר מיניה: ניסטרם. שלטון : אפטרופום . ממונה על

אורים להיה של ממוט : שמעת מינה קטן אוכל נכילות בים דין מלווין להפרישו. ותקשי לר' יוחנן *דאמר ביבמות (דף קיד.) לרבה בר בר חנה דאירכסו ליה הקשי לר' יוחנן וכו' מפתחות של בית המדרש ברשות הרבים בשבת דבר טלי' וטליתא ליטיילי התם דאי משכחי להו מייתי להו : על דעם אביו . בקטן שידע להבחין שהכבוי זה טח להביו ועושה בשבילו: נכרי אדפפיה דנפשיה פביד. ואפילו יודע שטח לו לישראל הוא להגחת עלמו מחסיין שיודע שלא יפסיד: ברת בי" להפין קטרה. של מרס: של גבי סנר. ובלבד שלא יכבה ואט"פ שנוטל כלי להללת קורה שאינה ניטלת בשבת הא אטר אישור בפני השם לאספיר בפני השם לאספיר בפני השם הא אטר אישור לותבינן מינה (דף מנ.) לרבי ילחק דחמר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל ושנייה בצריך למקומו: מפשה בשל לרי כלה בשבת הא שירה בשבת הא מרום. ואי איצא גפי בל ברי ילחק דחמר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל ושנייה בצריך למקומו: מפשה בש. כפיית כלי על עקרב: בערב. וריתא בי לרדך על מקוס: מושבי לו מסעשת . כיון דלא היה עקרב רן אחריו איני יודע הם חייב משום לידה אם לאו וחוששני לומר חייב הטאת הוא: השם ולשבול בושנית דב"ע דרריך. כי היימן פפוץ מספקא ליה ועי׳ נכימ סוף פלכות מהכלות השובה בלה בי

הפתחות ר' פדת ור' יותנן ספוקי מספקא ליה וטי' בכ"מ סוף הלכות מאכלות אסורות הלכה כז בציי וצריך להדורי ולאתויי. ר' יוסי אוסר פבילה כוסט סצוה ואתא מצוה זו ודהה לעמידה ערום בפני השם וסביל בדלא מיכסי "). ורכגן סברי סבילה בוסנה לאו סצוה הלכך לא הדרי. ואקשינן איני דד' יוסי אוסר מקסי דליחוי קרי ס"ם דרבגן דמהייבי ליה לסיםבל יוסי סבר מבילה בוסנה מקסי דליחוי קרי ס"ם דרבגן דמהייבי ליה לסיםבל

פבינה בומנה פלום. דכתיב והיה לפטת ערב ירחן במים (דברים ב): לאו פלוה . ואי לא משכח גמי האידנא לישתהי עד למחר ולמ"ד לחו מטה קרח עלה טובה קמ"ל כדי שיעריב שמשו ביום לחתר טבילה שאם ימתין לטבול עד הלילה לא יהא לו הערב שמש

עד ליל המחרת: הוב והובה כו׳. ברייתה זו אלל יוה"כ שנויה בתוספתא דיומה (פ"ד): סוב והובה והמלורע וכועל נדה וממל מת מובלין ביום. משהאיר המזרח ביום השביעי שלהם וטעמה(א) בפ"ב דמגילה (דף כ.) מקרה (2/2 *** דביום השביעי מקלת שביעי ספירה ואם חל שביעי שלהם ביוה"כ טובלין כדרכן לאכול תרומה לערב : נדם ויולדם. טובלות כדרכן בלילי יוה"כ בי: יוה אם חל שביעי שלהם בערב יוה"כ שאינה יכולה למבול ביום ז' דכתיב בה תהיה בנדתה בהוייתה תהא כל ז' (פסחים דף נ:): בעל קרי . שלריך טבילה לדברי תורה מדברי סופרים ואפי׳ אין (כ) אוכל טהרות לבו ביום: פובל כל היום כולו. ואע"פ שראה קרי מן המנחה ולמעלה לאחר שהתפלל תפלת המנחה שהרי הוא יכול להמתין עד שתחשך ויטבול לתפלת טרבית אפ"ה טובל ביו"כ מבעוד יום אע"פ שאסור ברחילת הרשות דטבילה בזמנה מלוה: ר' יוםי אומר מן המנחה ולמעלה. חם ראה קרי לאחר שהתפלל תפלת מנחה שהרי הוא יטל להמתין עד שתחשך ויטבול ויתפלל תפלת ערבית ותפלת נעילה נמי ס"ל שיכול להתפלל בלילה כרב דאמר (יומא דף פו.) תפלת נעילה פוטרת של ערבית: אין לריך לעכול. ביום משום זמן מבילה דלחו מלוה לטבילה בזמנה: דיים לשבילם שספם באחרונה. במסכת נדה בפרק המפלת גבי אשה שילאה מלאה ובאה ריקנית ואינה יודעת מתי ילדה דמלרכינן לה ל"ה טבילות לספק ד' מבילות שעליה טבילת זכר לז' או טבילת נקבה לשבועיים ובלילה או שמא יולדת זכר בזוב ולריכה אף טבילת זבה ביום שבעה לספורים שלה או יולדת נקבה בזוב היתה ומשום דלא ידעיכן מתי ילדה ואימתי מטי זמן טבילה דידה מלרכינן לה להת קמו.] מבילה כל לילה וכל יום שים לספוקי בזמן טבילתה ופליג ר' יוסי ברבי יהודה עלה ואמר דייה לטבילה שתהא באחרונה לסוף ספורים של נקבה דהיינו לסוף שלש שבועים שאם ילדה לידתה ללידתה כקבה בזוב ממאה שבועיים ללידתה

717.5 חוברת מוכ וסונה ח' נקיים בשביל הזיבה ולא אמרינן בחלוכע וכוי

ביב דמגילם: ילי הרא כפל החמירה נכברי משום שבינת ועם שכבם. נדן נכין נמנות כיון ומנה של ילי יני וליהן דישראל אינו מוזהר של ילי יני וליהן דישראל אינו מוזהר של בהרות הפיד שביתתו של נכרי שחיט עבדו : גבן ככה הוא דלא אמרינן ליה. ביום נמחק: שעושהו שלוחו ממש: הא כל המכבה אינו מפסיד כו'. ונכרי מדעתיה

וכבר סעיר סב"י בטור י"ח סי" שמג

ופ"ג מכלכות שכיחת

ע ב מיי' פיו מהלכות שנת כלכה ד ופייב כלכה : סמג לחוין סה כפיף כה :

בס סעיף כו:

עב ד ה מיי פי שם ופכיד סלייה ופייז מסלימהכלות הסורוי כליכו כח ופיג מהלכות ולחוין קמה סושיע שם ספיף כם וסימן שמג ופוש"ע יוד סימן שעג סעיף א בסגס"ה :

עב ו מיי׳ פייב מהלכות שבת כלכה ד סתג לאוין סה סוש"ע אויה סימן רעו סעיף ה וסימן שלד סעיף כג בהגהיה:

The state of

100

10

4 7

נרם מחיקת שם משום דאמר לך התם עשייה אסור נרמא שרי רבנן נרמא כמו בשבת לשייה אסורה מיהו גזרו רבנן אפי' גרמא משום אתי לכבויי. תוב אקשינו דרבגן אדרבגן. התם בנרם סחיקת חשם סצרכי ליה גםי לה. וסיהרק הוא נופיה הייק עיילי ביה מיא ומססי לשם ולא מהגי גמי לה לשם שכתוב על בשרו מידי ולא איפרקא הא קרשיא. תוב אקשינן שחוצק . ופרקינן הב"ע הוצצין לחים אין הוצצין ופרקי' על מלאכה שאינה לריכה לגופה חייב קישיא הראשונה רבנן ו כיבוי כגון לעשות פחמין דבאיסורא של חשם גפי לה לאו דכל גרמא שרי . והכא משום דאסוד לעטוד בפני השם ערום מצריכי נפי לח. וכיון דלא צריך מיא דלא הייש לגרם מחיקה . ואקשינן וכי ר' יוסי פתיר לעשר בפני השם . ושנינז לר' ונדחוה זה הפירוק